

§§ 305—308.

Ere Betingelserne for Spørgsmaalets endelige Afgørelse ved Underrettsdommeren ikke forhaanden, har denne at indsende Andragendet og de samme ledsagende Beviser i Forbindelse med saadan skriftlig Erklæring, hvortil han maatte finde Grund, til den Landsret, under hvilken den staar. Ved Landsretten bliver derefter Sagen at behandle efter de for Landsretsproceduren gældende almindelige Forskrifter (§ 313) med enkelte af det offentlige Interesse og Sagens øvrige særegne Beskaffenhed følgende Lempelser, se §§ 306—308. Ifølge § 306 skal der saaledes af Landsrettens Justitiarius, saa snart Sagen er indkommen til Retten, beskikkes en Sagfører til at varetage dens Tarv, som søges umyndiggjort, hvis ikke en Sagfører anmelder sig som antagen af denne selv. Nødvendigheden af den her omhandlede Foranstaltning er indlysende, hvor Begæringen om Umyndiggørelse støttes paa den paagældendes Aandssvaghed. Men selv hvor Begæringen støttes paa anden Grund, saasom Ødselhed, føre dog lignende Hensyn som de, der ligge til Grund for den tilsvarende Regel i Ægteskabssager, til ikke at tilstede en Umyndiggørelse, uden at der er taget til Genmæle i Sagen. Derefter berammer Landsrettens Justitiarius til Sagens mundtlige Forhandling et Retsmøde, til hvilket begge Parter indkaldes. Efter de her omhandlede Sagers Beskaffenhed har man ikke anset det fornødent at kræve en saadan forberedende Skriftveksling, som i den almindelige Procesmaade gaar forud for den mundtlige Forhandling. De af Underretten indsendte Aktstykker, med hvilke Indstævntes Sagfører forudsættes at have haft behørig Lejlighed til at gøre sig bekendt forinden Retsmødet, ville vistnok afgive et tilstrækkeligt Grundlag. I Tilfælde af Sagsøgtes Udeblivelse vil der ikke kunne træffes Afgørelse i Henhold til § 204; men Sagen maa i saa Fald udsættes, indtil der er truffet fornøden Foranstaltning til, at der kan blive givet Møde for Sagsøgte. Udebliver derimod Sagsøgeren, vil Sagen i Reglen være at afvise; dog kan Retten udsætte den, dersom Omstændighederne give Grund hertil (§ 308).

Findes Begæringen om Umyndiggørelse at burde nægtes, ophæver Landsretten samtidig det foreløbige Umyndiggørelsesdekret, dersom et saadant maatte være afsagt af Underrettsdommeren.

§ 310.

Den Fremgangsmaade, der efter det

anførte skal følges ved Umyndiggørelse i egentlig Forstand, bliver efter § 310 ligeledes at anvende, naar Begæring om, at en Enke maa sættes under fast Lavværgemaal, fremsættes af andre end hende selv. Derimod gives der i § 310, 2det Stykke, en særlig Bestemmelse for det Tilfælde, at en Enke selv begærer at blive sat under en fast Lavværgemaal. Medens det i øvrigt er en i vor Ret anerkendt Grundsætning, at ingen bør have Adgang til at blive umyndiggjort, blot fordi han selv ønsker en saadan Foranstaltning, har det vistnok længe været antaget i Praksis, at en Enkes Begæring om at sættes under fast Lavværgemaal kan tages til Følge uden videre Undersøgelse, og denne Praksis har man fundet det rettest at stadfæste.

§ 312.

I denne Paragraf omhandles den Fremgangsmaade, der bliver at iagttage, naar Umyndiggørelsesdekretet begæres ophævet, fordi Grunden til dets Vedbliven formenes at være bortfalden. Da den Trang til hurtig Indgriben, der saa hyppig er forhaanden ved Umyndiggørelser, ikke gør sig gældende i det heromhandlede Tilfælde, skal Begæringen om Umyndiggørelsens Ophævelse ikke indleveres til Underrettsdommeren, men umiddelbart tilstilles vedkommende Landsret. Andragendet kan fremsættes af de samme, der ifølge § 303 kunne rejse Sag om Umyndiggørelse, altsaa ogsaa af den umyndiggjorte selv. Den i Paragrafens 1ste Stykke, 2det Punktum, givne særlige Regel er alt oven for omtalt ved de alm. Bemærkninger til dette Kap.

Den i § 312, sidste Stykke, indeholdte Regel om, at Omkostningerne ved en Forhandling om Umyndiggørelsens Ophør skulle bæres af den, der har fremsat Begæringen, hvis denne ej tages til Følge, er i Overensstemmelse med ellers fulgte Principer og vil skabe en heldig Modvægt mod ubegrundede Begæringer af denne Art. Paa den anden Side vil den Regel, at Omkostningerne skulle afholdes af det offentlige, naar Dekretet ophæves, allerede kunne begrundes paa den Betragtning, at, naar det offentlige umyndiggør en Person, faar det dermed den Pligt at sørge for Umyndiggørelsens Ophævelse, naar Grunden til Umyndiggørelsen bortfalder.

Hvor Spørgsmaalet om Umyndiggørelsens Ophævelse indankes for Højesteret, maa tilsvarende Regler gælde angaaende de ved Anken forårsagede Omkostninger; derhos maa Højesteret formentlig, naar den ophæver Dekretet, medens Landsretten